

Efter att ha reciterat Tashahhud, Ta'awwuz och Surah al-Fatihah, sade Hans Helighet Hazrat Mirza Masroor Ahmad (aba) att han skulle fortsätta att nämna händelser som följde efter slaget vid Khaibar.

Förhandlingar med folket i Taima

Hans Helighet (aba) sade att det fördes förhandlingar med folket i Taima. Taima var en välkänd stad nära Medina på vägen till Syrien. När folket i Taima hörde om händelserna i Khaibar, valde de istället för att motsätta sig islam att skicka en representant till muslimerna för att förhandla om ett fredsavtal. Den Helige Profeten (sa) accepterade detta och gav judarna i Taima tillstånd att stanna kvar i sitt land med sina rikedomar.

Försenad bön

Hans Helighet (aba) sade att det berättas att när Den Helige Profeten (sa) återvände från Khaibar, gick han hela natten. När han blev trött slog han läger nära Medina och bad Hazrat Bilal (ra) att se till att väcka honom till morgonbönen (Fajr). När det blev dags för morgonbönen hade även Hazrat Bilal (ra) blivit trött och somnat. Så ingen kunde väcka Profeten (sa) eller de andra. Den Helige Profeten (sa) vaknade när solen redan hade gått upp. Profeten (sa) fortsatte en bit, stannade sedan och ledde bönen. Han sade därefter att om någon glömmer att be en bön, bör de be den så snart de kommer ihåg det, eftersom Gud har sagt att bönen ska upprätthållas till Hans åminnelse.

Hans Helighet (aba) noterade att denna händelse har återgivits vid flera tillfällen, bland annat i samband med Tabuk eller Hudaibiyya.

Ett blad från Paradisets blad

Hans Helighet (aba) sade att på vägen tillbaka från Khaibar till Medina började följeslagarna höja sina röster i lovprisning av Allah. Då sade Den Helige Profeten (sa) åt dem att sänka sina röster, för de ropade inte till någon döv eller avlägsen, utan till Den som är Allhörande och ständigt närvarande. Den Helige Profeten (sa) sade till en följeslagare:

"Ska jag inte berätta för dig om ett blad från paradisets blad?"

Följeslagaren svarade: **"Jo, självklart."**

Profeten (sa) sade då att man skulle recitera:

La Hawla wa la quwwata illa billah

"Det finns ingen kraft att undvika synd eller att göra gott, förutom genom Allah."

Tiden i Khaibar

Hans Helighet (aba) sade att det finns olika återberättelser om hur länge Profeten (sa) stannade i Khaibar. Vissa nämner sex månader, andra fyrtio dagar. De flesta källor lutar åt den kortare tiden.

Vinsterna efter slaget vid Khaibar

Hans Helighet (aba) sade att slaget vid Khaibar medförde många vinster för muslimerna och islam. Till exempel blev de arabiska stammar som tidigare konspirerat mot islam nu rädda och började erbjuda fredsavtal och visa lydnad. Dessutom bröts den judiska makten i Arabien. En annan positiv följd var att levnadsförhållandena i Medina förbättrades avsevärt. Det berättas att det var första gången efter detta slag som folket i Medina kunde äta sig mätta.

Expeditionen till Dhat al-Riqa

Hans Helighet (aba) nämnde en annan expedition i historien som kallades **Dhat al-Riqa**. Den fick sitt namn eftersom området där expeditionen ägde rum hade ett träd eller berg som kallades Dhat al-Riqa, eller för att följeslagarna fick sina fötter så såriga att de lindade tygstycken (riqa) om dem.

Denna expedition ägde enligt vissa källor rum år 4 eller 5 AH, men Imam Bukhari placerar den år 7 AH efter Makkas erövring, vilket verkar mest troligt. Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) placerar också expeditionen år 7 AH.

Syftet med expeditionen var bland annat att stävja plundrare längs vägarna i Najd. Dessutom hade en handelsman berättat att Banu Anwar och Banu Tha'labah förberedde en attack mot muslimerna, vilket fick Den Helige Profeten (sa) att förbereda en expedition.

Profeten (sa) reste med mellan 400 och 800 följeslagare, sände ut spaningsstyrkor som inte fann någon fiende, och när de nådde Nakhil flydde beduinerna. Väl framme vid Dhat al-Riqa mötte muslimerna Ghatfan-stammen, men det blev ingen strid trots hotbilden. Under denna tid bad muslimerna **Salat al-Khauf** (bön under hot), där en grupp bad medan den andra höll vakt.

Följeslagarnas unika hängivenhet

Hans Helighet (aba) berättade om en händelse där Hazrat Abbad bin Bishr (ra) och Hazrat Ammar bin Yasir (ra) turades om att vakta Profetens (sa) tält. När Hazrat Abbad (ra) bad, sköts han med pilar, men bröt inte sin bön utan drog ut pilarna och fortsatte. När blodet rann som mest, avslutade han sin bön och väckte Hazrat Ammar

(ra). När denne frågade varför han inte väckt honom tidigare, svarade Abbad (ra) att han reciterade Surah al-Kahf och inte ville avbryta.

Mirakler under expeditionen

Hans Helighet (aba) berättade om flera mirakulösa händelser:

- När Profeten (sa) vilade under ett träd, tog en beduin hans svärd och hotade honom. Profeten (sa) svarade lugnt: **"Allah kommer att rädda mig."** Beduinen tappade då svärdet och Profeten (sa) benådade honom.
- Ett liknande fall inträffade tidigare under år 3 AH.
- En följeslagare tog en fågelunge, varpå modern började oro sig. Profeten (sa) sade: **"Varför förvånas ni? Denna fågel har kommit för att rädda sitt barn. Gud har ännu större barmhärtighet med er."**
- En kvinna förde sitt vansinniga barn till Profeten (sa), som satte sitt saliv i barnets mun och bad för honom — och pojken blev botad.
- Tre ägg kokades åt följeslagarna. Trots att alla åt sig mätta fanns det lika mycket kvar i skålen.
- En kamel kom springande och klagade till Profeten (sa) att ägaren utnyttjat den i många år och nu ville slakta den. Profeten (sa) köpte kamelen och lät den beta fritt.
- När det inte fanns något vatten beordrade Profeten (sa) att man skulle hämta en vattenpåse med några få droppar. Han bad över den, hällde den i ett kar, lade sina händer i karet, och när man hällde vattnet i hans händer började det strömma ut tills alla hade druckit sig otörstiga.

Den Utlovade Messias (as) om mirakler

Hans Helighet (aba) citerade den Utlovade Messias (as) som förklarade att när en person når en så hög nivå av relation till Gud som Profeten (sa), kan sådana mirakler ske, där Guds kraft blir synlig, som när Profeten (sa) kastade grus vid Badr och det förvandlades till en storm som förblindade fienden. Koranen säger:

"Och det var inte du som kastade, när du kastade, utan det var Allah som kastade." (Koranen 8:18)

På liknande sätt utförde Profeten (sa) många mirakler, även de som inte kom direkt från bön utan från Guds vilja — såsom när lite mat och vatten välsignades och räckte åt många.